

се искаже, или, ако и да се искажаваше, вмѣсто да се аресва, докарваше отвращение. Забѣлѣжих, обаче, много пѣти че тѣзи които си служяха с' такива стари думи на Турски като говоряха по тоя язык, кога говоряха по Български, мѣчаха се по нѣкога да ги изговарят и по Български, или да придават поне смисъл'та им, което и сполучваха. Особенно женитѣ, които тоже знаяха Турски но си говоряха по Български, често привождяха такива думи прѣведени на Български, но прѣведени тѣй както не би ги прѣвел сега даже и най-вѣщия от нашитѣ книжевници. Работата стоеше в' това, че онѣзи думи, които на турски се земаха из Турски'я живот и от Турскигѣ нрави и обичаи, оставаха без смисъл ако да се прѣведяха буквално на Български; за това тѣ ги осмисляха като прѣвождаха не думитѣ а смисъл'та и дѣйствието с' онова което е свойственно на Българина. Тѣй на пр. изрѣченията които на Турски привождаха за примѣр от морскій или военний живот, тѣх ги приспособѣваха: гимията на кола, оржията на рало или копрала, както ще укажж на това в' ред'а на прѣведени нѣкои пословици. Тука за образец само ще приведеж които ми случайно дойдоха на ум:

„Хер гюн байрам олмас.“

Сѣки ден коладня не бива

„Делие хер гюн байрам.“

На луди'я сѣки свет ден Великден.

„Байрамдан сора байрам бумбарекі.“

Подир ден'я Коладе ле.

Но тогава аз от тия работи не разбирах, а поставил си бѣх за правило, като чуж и турска стара дума, да я записвам, и кога я чуях на български, заличавах Турската и оставях само Българската. Забѣлѣжено, че и от Турцитѣ, до колкото се вслушвах от послѣ, не можах да чуж особно название за тоя вид думи. И у тѣх се слушаше все сжщото; **бир лаф вар** (има една дума), **бири си демиш** (нѣкой си казал), но нѣкак с' повече указание че тѣзи думи не принадлежат на едного, а на мнозина от народ'а.

И тѣй, когато се завърнах в' Търново, сборката ми състоеше от 500 и нѣколко Български „стари думи“ и около сто Турски.

Аз се прибрах при баща си, но нѣмаше какво да правѣж и много се утѣснявах, когато един ден случайно дойде у нас